

Landet, da derved et af de mange Savn, som Smaaøerne ere undertafte, vilde blive afhjulpet. Som Støtte for Andragendet ansøres, at Beboerne der maa med Statens øvrige Undersaatter yde Bidrag til de mange gode og hensigtsmæssige Foranstaltninger, som i den seneste Tid ere blevne truffne, uden at de nyde noget godt deraf i samme Udstrækning som Landets øvrige Beboere. En Telefon vilde navnlig under Stormvejr og Vintervre være til megen Gavn, særlig naar der var Tale om at erholde Lægehjælp fra Fastlandet, da der paa Den hverken findes Læge eller Dyr læge. Da man ikke ved egne Kræfter kan skaffe sig en Telefon, andrager man Regeringen og Rigsdagen om at erholde den for Statens Regning, saa meget mere som Naboen, Lysø, afbiøgte Sommer har erholdt en saadan mod at anvise et Sted paa Den til dens Anbringelse, og dertil er man ogsaa her villig.

Da denne Sag vil finde sin Afgørelse ved Behandlingen af Finanslovsforslaget for 1891—92, gør Udvalget ingen Indstilling.

94. Fra Husmand og Detailhandler R. Giby af Frøbjerg om Invalidforsørgelse. (Indbragt den 24de Januar 1891 af Folketingsmanden for Odense Amts 7de Valgkreds, H. Holm).

Andrageren forklarer, at han i 1864 under Marschen fra Helsingør til Als led meget af Blodaareknuder paa højre Ben, men at denne Svaghed først tog Overhaand under Tjenesten paa Als, saa at hans Kammarater maatte bære ham hjem fra Forposttjenesten, da han hverken kunde gaa eller staa. Han blev derefter indlagt paa forskellige Læjretter og tilsidst udfreven, uden dog at være helbredet, senere hjemsendt og endelig kasseret. I 1876 ansøgte han om Invalidforsørgelse, men fik Afslag, og anlagde derefter Sag mod Finansministeriet, som imidlertid frifandtes for hans Tiltale saavel ved Overretten som ved Højesteret. Efter at Loven af 1ste Marts 1889 var udfommen, ansøgte han i Henhold til dens § 5 Finansministeriet om Understøttelse, men fik det Svar, at man ikke i bemeldte Lov havde Hjemmel til at tilstaa ham saadan, eftersom den Blodaarsygdom, hvorpaa Berettigelsen skulde støttes, ikke bevislig er paadragen i Anledning af militære Tjenesteplichters Udførelse. Da det i en af Sundhedskollegiet afgiven, i Højesteretsdommens Præmisser paaberaabt Erklæring udtales, at det vel efter de foreliggende Oplysninger ikke kan anses godtgjort, at den omhandlede Sygdom stammer fra Udførelsen af militære Tjenesteplichter, men at det paa den anden Side ikke er usandsynligt, at den er en Folge deraf, andrager han nu om, at Folketinget vil søge ham, der er haardt trængende, tilstaaet Invalidunderstøttelse.

Udvalget gør ingen Indstilling.

95. Fra Krigsassessor J. Berentsen af Randers om forhøjet Understøttelse. (Indbragt den 24de Januar 1891 af Folketingsmanden for Ribe Amts 3dje Valgkreds, Busk).

Andrageren oplyser, at han i Juni 1835 afgik fra Artilleriets Underofficeres Elevskole som Bombarder ved Pontonnerkompagniet og derefter har tjent i forskellige Stillinger, deltaget i Slaget ved Isted og Frederiksstads Forvar under Belejringen, indtil han i 1864 blev afftediget. Da Lejren ved Hald blev oprettet 1868, ansattes han der som tilsynshavende med en aarlig Godtgørelse og Bolig paa Lejrpladsen, og forblev i denne Stilling indtil 1890. Senere erholdt han fri Bolig paa Tøjhuset i Randers og 24 Kr. aarlig som tilsynshavende der. Da han mistede næsten alt hvad han havde sammenparet, da han i Februar 1864 tilligemed sin Familie blev fordreven fra Frederikstad, hvor han da var ansat som Sluse- og Digeoplynsmand samt Havnemester, og da han paa Grund af senere Mindreindtægt og Opdragelsen af 8 Børn har haft Banstielighed ved at